

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.920 van 24 oktober 2014
in de zaak A. 207.167/X-15.270.**

In zake : 1. Boris DERNOVOI
 2. Alyane NELLENS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Yves Loix en Joris Geens
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Mechelsesteenweg 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de GEMEENTE TERVUREN,
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Lindemans en Filip De Preter
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

de NV PROPINTRA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom Huygens
kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
Vijfstraten 57
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 november 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de gemeenteraad van de gemeente Tervuren van 27 september 2012 houdende goedkeuring van het wegentracé naar aanleiding van de verkavelingsaanvraag “Sleutelbloemenlaan 11-13 + nieuwe straat 1-6”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 13 februari 2013. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tussenkomende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 juni 2014.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joris Geens, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Filip De Preter, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Roy Van Der Cruyssen, die *loco* advocaat Tom Huygens verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De eerste verzoeker woont op een perceel aan de Sleutelbloemenlaan 12 te Tervuren.

De tweede verzoekster woont aan de Sleutelbloemenlaan 12a op een perceel dat is gelegen achter het perceel van de eerste verzoeker.

Aan de overzijde van de straat, ter hoogte van de voormelde percelen, bevindt zich een groot bebost terrein met daarop een woning en bijgebouwen (Sleutelbloemenlaan 9).

4. Op 22 maart 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij een aanvraag in voor een verkavelingsvergunning. De aanvraag heeft betrekking op het terrein dat is gelegen aan de Sleutelbloemenlaan 9 en strekt tot het aanleggen van een nieuwe wegnis die loodrecht zal aansluiten op de Sleutelbloemenlaan en het creëren van 8 kavels voor ééngezinswoningen in open bebouwing. De aanvraag bevat ook een boscompensatievoorstel voor de te ontbossen oppervlakte van 6.877 m².

Volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan Leuven, is het betrokken terrein gelegen in een woonpark. Het terrein is niet gelegen binnen het gebied van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, of van een vergunde verkaveling.

5. Van 26 april 2012 tot en met 25 mei 2012 wordt een openbaar onderzoek georganiseerd. Er wordt namens een veertigtal buurtbewoners – onder wie de verzoekende partijen – een gezamenlijk bezwaarschrift ingediend. Ook wordt een laattijdig bezwaar ingediend namens de links aanpalende eigenaar.

6. Op 4 juni 2012 brengt het Agentschap voor Natuur en Bos een ongunstig advies uit.

7. Bij besluit van 26 juni 2012 keurt de gemeenteraad van Tervuren het tracé van de wegenis van de verkaveling goed.

8. Op 2 juli 2012 bespreekt het college van burgemeester en schepenen van Tervuren de ingediende bezwaren en beslist het om een gunstig advies af te leveren voor de ingediende verkavelingsaanvraag.

9. Op 27 augustus 2012 dienen de verzoekende partijen tegen het voormelde gemeenteraadsbesluit van 26 juni 2012 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State (zaak gekend onder rolnummer G/A 206.133/X-15.179).

10. Met een besluit van 13 augustus 2012 verleent het college van burgemeester en schepenen, onder voorwaarden, de gevraagde verkavelingsvergunning.

11. Op 27 september 2012 besluit de gemeenteraad van Tervuren om het besluit van 26 juni 2012 in te trekken en de zaak van de wegen van de verkavelingsaanvraag opnieuw goed te keuren.

Dit is het bestreden besluit.

12. Tegen het in randnummer 10 bedoelde besluit stellen drie buurtbewoners – waaronder niet de verzoekende partijen – een administratief beroep in bij de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant, die het beroep bij besluit van 25 oktober 2012 onontvankelijk verklaart.

Omdat de beroepsindieners niet zijn gehoord, trekt de deputatie op 6 december 2012 dit besluit in en organiseert ze een hoorzitting.

Op 7 februari 2013 besluit de deputatie om het beroep niet in te willigen en de verkavelingsvergunning onder voorwaarden te verlenen.

Tegen dit laatst vermelde besluit stellen dezelfde drie buurtbewoners beroep in bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb), waar de zaak nog hangende is.

13. Op 25 maart 2014 dient de tussenkomende partij een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een verkavelingsvergunning voor het “creëren van acht kavels bestemd voor open bebouwing” aan de “Sleutelbloemlaan 11-13 + Woudstraatje 1-6”.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Voorwerp

Standpunt verzoekende partijen

14. De verzoekende partijen melden in een brief van 13 mei 2014 dat de tussenkomende partij “een nieuwe verkavelingsaanvraag met aanleg van een nieuwe wegnis voor het betrokken perceel” heeft ingediend, die een nieuw gemeenteraadsbesluit over de zaak van de wegen vereist. Gelet hierop menen zij dat de tussenkomende partij afstand heeft gedaan van de eerder verkregen vergunning en van het in onderhavige zaak bestreden gemeenteraadsbesluit betreffende de zaak van de wegen.

Beoordeling

15. Het enkele feit dat de tussenkomende partij, hangende het huidige geding bij de Raad van State, een soortgelijke of identieke aanvraag heeft ingediend, kan niet beschouwd worden als een verzaking aan de aanvraag die geleid heeft tot het bestreden gemeenteraadsbesluit.

Het onderhavige beroep heeft nog altijd een voorwerp.

B. Belang

Uiteenzetting van de exceptie

16.1. In haar memorie van toelichting werpt de tussenkomende partij op dat de verzoekende partijen niet beschikken over een actueel en rechtstreeks belang, zodat het beroep onontvankelijk is.

Zij stelt daartoe vooreerst, dat de aan haar op 7 februari 2013 door de betrokken deputatie verleende verkavelingsvergunning, conform artikel 4.2.17, § 1, 1°, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), geldt als stedenbouwkundige vergunning voor alle erin opgenomen handelingen die de verkaveling bouwrijp maken, en in het bijzonder voor de aanleg van de nieuwe wegenis die het voorwerp uitmaakt van het bestreden gemeenteraadsbesluit.

Voorts wijst de tussenkomende partij erop dat de verzoekende partijen hebben berust in de aanleg van de wegenis, aangezien ze bij de betrokken deputatie geen beroep hebben ingediend tegen de door het betrokken college van burgemeester en schepenen op 13 augustus 2012 verleende verkavelingsvergunning, waardoor ze later op grond van artikel 4.8.11, § 1, tweede lid, VCRO werden geacht te hebben verzaakt aan hun recht om zich tot de RvVb te wenden met een beroep tegen de door de deputatie op 7 februari 2013 verleende verkavelingsvergunning.

Volgens de tussenkomende partij hebben de verzoekende partijen, gelet op het voormelde, dan ook geen enkel belang meer bij de huidige procedure die louter betrekking heeft op het gemeenteraadsbesluit inzake de aanleg van de betrokken wegenis.

Dat door derden die niet betrokken zijn in de huidige procedure een beroep is aangetekend bij de RvVb tegen het besluit van 7 februari 2013 van de deputatie omtrent de verkavelingsaanvraag, doet volgens de tussenkomende

partij niets af aan het gebrek aan belang van de verzoekende partijen bij het onderhavige beroep.

16.2. Ten overvloede verwijst de tussenkomende partij naar de rechtspraak van de Raad van State inzake het belang bij het aanvechten van een verkavelingsvergunning, waarbij geen beroep wordt ingediend tegen de navolgende stedenbouwkundige vergunningen binnen de verkaveling. Zij stelt dat de huidige situatie daarmee vergelijkbaar is. De vernietiging van het bestreden gemeenteraadsbesluit kan immers volgens haar aan de verzoekende partijen het beoogde rechtsherstel niet bezorgen, aangezien de wegenis hoe dan ook kan worden uitgevoerd op grond van de niet door de verzoekende partijen aangevochten verkavelingsvergunning. Hierbij wijst ze erop dat het belang dat erin is gelegen om na een gebeurlijke vernietiging van het gemeenteraadsbesluit betreffende de zaak van de wegen, de daarop gesteunde verkavelingsvergunning onwettig te laten verklaren door een burgerlijke rechter, een onrechtstreeks belang betreft.

Met verwijzing naar de rechtspraak inzake complexe handelingen voert de tussenkomende partij ook aan dat conform artikel 4.2.17, § 2, VCRO, de gemeenteraad de zaak van de wegen moet goedkeuren vooraleer de vergunningverlenende overheid de verkaveling met wegenis kan goedkeuren. Door geen beroep in te dienen tegen de eindbeslissing (namelijk de verkavelingsvergunning), verliezen de verzoekende partijen, aldus de tussenkomende partij, hun belang bij het beroep tegen die voorbereidende handeling.

Beoordeling

17. Het toentertijd geldende artikel 4.2.17, VCRO luidt onder meer als volgt:

“§1. Een verkavelingsvergunning geldt als stedenbouwkundige vergunning voor wat betreft alle in de verkavelingsvergunning opgenomen handelingen die de verkaveling bouwrijp maken, zoals in het bijzonder :
1° de aanleg van nieuwe verkeerswegen, [...]”

[...]

Het eerste lid geldt voor zover de aanvraag voor de verkavelingsvergunning ook voor wat betreft de handelingen die het voorwerp uitmaken van de stedenbouwkundige vergunningsplicht voldoet aan de vereisten inzake ontvankelijkheid en volledigheid.

[...]

§2. Indien de verkavelingsaanvraag wegeniswerken omvat waaromtrent de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft, en het vergunningverlenende bestuursorgaan oordeelt dat de verkavelingsvergunning van zijnentwege kan worden verleend, dan neemt de gemeenteraad een beslissing over de zaak van de wegen, alvorens het vergunningverlenende bestuursorgaan een beslissing neemt over de verkavelingsaanvraag.

De gemeenteraad beslist uiterlijk op de tweede raadszitting waarop de zaak van de wegen geagendeerd is, zoniet wordt de beslissing over de wegenis geacht ongunstig te zijn.”

18. Vooreerst moet erop worden gewezen dat het in de tweede paragraaf van het voormelde artikel bedoelde gemeenteraadsbesluit over de zaak van de wegen, een verordenend en autonoom besluit is dat niet kan worden beschouwd als een voorbereidende rechtshandeling ten aanzien van de door het college van burgemeester en schepenen af te geven verkavelingsvergunning. Dat besluit voorziet alleen maar in de vervulling van een voorwaarde waaraan moet zijn voldaan alvorens het college rechtmatig zijn besluit over de verkavelingsvergunningsaanvraag mag nemen.

Anders dan de tussenkomende partij dit ziet, kan uit het enkele feit dat de verzoekende partijen geen beroep hebben aangetekend tegen de verkavelingsvergunning, niet worden afgeleid dat zij geen belang (meer) zouden hebben bij het onderhavige beroep tegen het gemeenteraadsbesluit over de zaak van de wegen. Het bestreden gemeenteraadsbesluit heeft immers een onderscheiden voorwerp, berust op eigen motieven en is een afzonderlijk aanvechtbare rechtshandeling, onafhankelijk van de verkavelingsvergunning.

Overigens blijkt dat de op 7 februari 2013 afgegeven verkavelingsvergunning niet in rechte onaantastbaar is, aangezien er daartegen, zoals hiervoor gesteld (randnr. 12), nog een beroep bij de RvVb hangende is.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de verzoekende partijen

19. In het eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 4.2.17, § 2, VCRO, artikel 4.7.12, VCRO, de bevoegdheid van de gemeenteraad vervat in de artikelen 2, 42 en 192 van het gemeentedecreet van 15 juli 2005 (hierna: het gemeentedecreet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de formelemotiveringswet), het materieel motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen stellen dat de gemeenteraad haar bevoegdheid is te buiten gegaan door in het bestreden besluit de verkavelingsaanvraag te toetsen en bijna uitsluitend motieven in te roepen die betrekking hebben op de inpasbaarheid van het project en de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening. Overeenkomstig artikel 4.7.12 VCRO is immers enkel het college van burgemeester en schepenen bevoegd om zich uit te spreken over de verkavelingsaanvraag zelf. De gemeenteraad moet zich in het kader van de verkavelingsaanvraag beperken tot een uitspraak over de zaak van de wegen waaromtrent hij – gelet op de artikelen 2, 42 en 192 van het gemeentedecreet, waaruit blijkt dat de gemeenteraad de volheid van bevoegdheid heeft over alles wat wegen betreft en van gemeentelijk belang is, en gelet op artikel 4.2.17, § 2, VCRO – exclusief bevoegd is. Ingevolge de gebrekkige en onzorgvuldige motivering van het betrokken besluit, zijn de aangehaalde artikelen en de bevoegdheid van de gemeenteraad, aldus de verzoekende partijen, dan ook geschonden.

De verzoekende partijen lichten toe dat in het bestreden besluit alle bezwaren worden behandeld en niet alleen deze inzake de wegenis, dat de passages onder de titels “toetsing aan de regelgeving en de stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften” en “toetsing aan de goede ruimtelijke ordening” een toets inhouden van de verkaveling op zich en geen enkel uitstaans hebben met een toetsing in het kader van de zaak van de wegen en dat het bestreden besluit eindigt met een uitvoerige watertoets en de verwijzing naar het decreet grond- en pandenbeleid. Volgens de verzoekende partijen betreft de passage die in de tweede titel is opgenomen over de nieuwe weg louter een toetsing van het aspect mobiliteit, wat een onderdeel uitmaakt van de toetsing van de goede ruimtelijke ordening ingevolge artikel 4.3.1, § 2, VCRO.

De verzoekende partijen geven aan dat uit het beschikkend gedeelte van het bestreden besluit blijkt dat de voorgaande passages die enkel betrekking hebben op een toetsing van de verkaveling, louter de weergave zijn van de visie van het college van burgemeester en schepenen en dat de gemeenteraad geen eigen beoordeling heeft gemaakt aangaande de zaak van de wegen, maar deze van het college van burgemeester en schepenen heeft overgenomen. Dit college mag echter geen eigen beoordeling maken over de zaak van de wegen. Een verwijzing naar de visie van het college kan dus enkel betrekking hebben op overwegingen aangaande een toetsing van het mobiliteitsaspect in het kader van de toetsing van de verkaveling en niet van de wegenis op zich.

Volgens de verzoekende partijen moet de gemeenteraad betreffende de zaak van de wegen expliciet motiveren over onder meer “infrastructuur, parkeervoorziening, nutsvoorzieningen, ligging, openstellen bijkomend verkeersnet, ...”. Geen van die punten werd, aldus de verzoekende partijen, door de gemeenteraad behandeld, zodat het besluit behept is met een gebrekkige motivering en dit gelezen in samenhang met artikel 4.2.17 VCRO.

Ondergeschikt, als de Raad van State zou oordelen dat de passages boven het beschikkend gedeelte kunnen beschouwd worden als

motivering van de gemeenteraad, is, aldus de verzoekende partijen, de betrokken motivering ook onwettig, aangezien deze een toetsing inhoudt van de verkaveling op zich.

20. In hun memorie van wederantwoord stellen de verzoekende partijen nog dat de verwerende partij meent dat er sprake is van een vooradvies, maar dat het, door de effectieve opname ervan in het bestreden besluit, ook motieven zijn die dat besluit schragen.

Voor zover de verwerende partij stelt dat er geen motivering moest zijn aangaande de parkeergelegenheid omdat het evident zou zijn, merken de verzoekende partijen voorts nog op, dat er geen sprake is van een evidentie in een verkaveling waarbij er een toename is van het aantal wagens met meer dan 50 procent. Hierbij wijzen ze erop dat de mobiliteitsimpact dienaangaande al werd aangehaald in het bezwaarschrift en dat de verwerende partij hier dan ook rekening mee had moeten houden en de bezwaren dienaangaande had moeten weerleggen. Naderhand stellen dat iets evident is, komt niet overeen met een zorgvuldige motivering.

21. In hun laatste memorie benadrukken de verzoekende partijen nog dat een beoordeling van de vergunning niet deugdelijk een beslissing omtrent de zaak van de wegen kan schragen, omwille van het expliciete onderscheid tussen de beide beslissingen.

Beoordeling

22. Een gemeenteraadsbesluit over de zaak van de wegen is geen akte met een individuele strekking, maar heeft een verordenend karakter. Het bestreden besluit valt dan ook niet onder de toepassing van de formelemotiveringswet want die heeft uitsluitend betrekking op individuele rechtshandelingen. In zoverre de verzoekende partijen zich beroepen op de laatstgenoemde wet is het middel dus onontvankelijk.

23. Het bestreden besluit valt wel onder de toepassing van artikel 10 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 ‘betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsaanvragen en aanvragen tot verkavelingswijziging’. Daarin is bepaald dat, indien het gaat om een verkavelingsaanvraag die voorziet in de aanleg van nieuwe verkeerswegen, de tracéwijziging, verbreding of opheffing van bestaande gemeentelijke verkeerswegen, zoals bedoeld in artikel 4.2.17, § 2, VCRO, de gemeenteraad een “gemotiveerd besluit over de zaak der wegen” neemt.

Aan die motiveringsplicht is voldaan wanneer de overheid in haar besluit duidelijk de redenen uiteenzet waarop het is gesteund, zodat een belanghebbende met kennis van zaken tegen dit besluit kan opkomen en de Raad van State de hem opgedragen wettigheidscontrole kan uitoefenen, namelijk kan nagaan of de overheid haar beslissing heeft gesteund op in rechte en in feite aanvaardbare motieven.

24. Overeenkomstig het toentertijd geldende artikel 4.2.17, § 2, VCRO heeft de gemeenteraad de bevoegdheid om – als de verkavelingsaanvraag wegeniswerken omvat waaromtrent de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft en het vergunningverlenende bestuursorgaan (*in casu* het college van burgemeester en schepenen) oordeelt dat de verkavelingsvergunning van zijnentwege kan worden verleend – een beslissing over “de zaak van de wegen” te nemen alvorens het vergunningverlenende bestuursorgaan een beslissing neemt over de verkavelingsaanvraag. Onder “de zaak van de wegen” wordt het bepalen van het tracé van de wegen, alsook de uitrusting ervan verstaan.

De gemeenteraad kan niet beslissen over de verkavelingsaanvraag. Het gemeenteraadsbesluit kan enkel uitspraak doen over de zaak van de wegen zodat de in dat besluit opgegeven motieven daarop betrekking moeten hebben.

25.1. In het bestreden besluit wordt onder meer het volgende overwogen:

“Overwegende dat de gemeenteraad kennis neemt van het vooradvies van het college van burgemeester en schepenen. Dat [dit] vooradvies als volgt luidt:

[...]

De Sleutelbloemenlaan is een straat met een beperkte breedte. Op dit ogenblik is de bruikbare breedte beperkt tot ongeveer 3 meter. De breedte tussen de rooilijnen is ongeveer 5 meter. De weg is voorzien van een gemengde riolering. Alle nutsvoorzieningen zijn aanwezig.

Het project voorziet in de aanleg van een nieuwe weg, loodrecht op de Sleutelbloemenlaan. Deze weg is ongeveer 95 meter lang en buigt licht af in zuidelijke richting. Ze mondt uit in een pleinvormig keerpunt.”

25.2. In het bestreden besluit wordt verder het volgende gesteld:

“Het terrein is enkel nog ontsluitbaar via de Sleutelbloemenlaan. Het stratenplan voorziet in een doodlopende wegenis, die ruim voldoet aan de eisen voor het gebruik voor zes nieuwe woningen. De vorm van het perceel laat toe om deze wegenis te laten aansluiten in een rechte hoek aan de bestaande straat.

De bestaande straat is inderdaad smal. De straat ontsluit evenwel reeds 15 woningen, en er zijn reeds juridisch bouwmogelijkheden voor drie bijkomende kavels. Aan de westzijde van de straat werd in het verleden een verkavelingsvergunning verleend waarbij een gratis grondafstand werd opgelegd.

De toen vastgestelde wegbreedte kan als bepalend worden beschouwd. De 7 bijkomende woningen (acht woningen in vervanging van de bestaande woning) zullen de smalle weg niet dermate belasten dat deze ontwikkeling niet verantwoord is. Om elke abnormale verkeersaanpakking te vermijden worden complementaire activiteiten verboden. De afstand die te overbruggen is tot de Moorselboslaan is beperkt tot ongeveer 90 meter. De aanvrager voorziet bovendien in een gratis grondafstand voor de verbreding van de weg, zodat de wegbreedte wordt aangepast naar die van het aanpalende, reeds verkavelde perceel. De aanvraag voorziet ook in de aanleg van een voetpad.

De straat komt uit op een T, waardoor het verkeer verplicht is af te remmen. De hoeken zijn afgerond, zodat er voldoende ruimte is om het aankomende verkeer te zien.

Bij de aanvraag is een verantwoordingsconcept gevoegd voor de technische uitwerking van de weguitrusting. Regenwater en afvalwater worden gescheiden.”

25.3. Het bestreden besluit luidt tot slot als volgt:

“Het regenwater wordt afgevoerd in een infiltratieleiding, met een overstort naar het bestaande gemengde stelsel.

Een dergelijk wegenisontwerp is aangepast aan een ligging in een residentiële woonwijk. Het ontwerp is gericht op rustig wonen in een groene omgeving. Het ontwerp is aangepast aan de ontsluiting van de voorziene woningen. De aanvrager heeft dit voor wat betreft de dimensionering van de DWA en RWA afvoerleidingen uitgebreid onderbouw[d] in de aanvraag.

[...]

BESLUIT:

[...]

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen de gemeenteraad verzocht om een beslissing te nemen in de zaak van de wegen. Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen in zijn vooradvies een gedetailleerde en uitgebreide beoordeling opneemt over de verkaveling, met inbegrip van de zaak van de wegen. Dat de gemeenteraad dit, voor wat betreft de beoordeling van de zaak van de wegen, opvat als een advies of suggestie naar de gemeenteraad toe.

Dat de gemeenteraad zich aansluit bij de visie van het college van burgemeester en schepenen over de aspecten van de aanvraag die betrekking hebben op de zaak van de wegen. Dat de zaak van de wegen slaat op het tracé en de uitrusting van de wegen, in combinatie met de concrete omvang van de verkaveling.

[...]

Artikel 2: De gemeenteraad keurt de zaak van de wegen van de vernoemde verkavelingsaanvraag goed.”

25.4. Uit de voormelde overwegingen blijkt vooreerst dat de eigen beoordeling van de gemeenteraad bestaat in het zich uitdrukkelijk aansluiten, voor wat betreft de aspecten van de aanvraag die betrekking hebben op de zaak van de wegen, bij de in het bestreden besluit opgenomen visie uit het vooradvies van het college van burgemeester en schepenen. De gemeenteraad vat daarbij terecht de beoordeling van het college inzake de voormelde aspecten op als een advies of suggestie aan hem. Het gaat, wat de betrokken aspecten betreft, dus niet om een beoordeling van de vergunning. Het feit dat in het bestreden besluit de gehele tekst van het vooradvies is opgenomen, inclusief motieven die geen betrekking hebben op de zaak van de wegen, kan niet leiden tot de onwettigheid van het bestreden gemeenteraadsbesluit aangezien die motieven te beschouwen zijn als overtoellig.

Voorts blijkt uit de geciteerde overwegingen dat het besluit over de zaak van de wegen afdoende is gemotiveerd. Behoudens de algemene kritiek

dat de punten “infrastructuur, parkeervoorziening, nutsvoorzieningen, ligging, openstellen bijkomende verkeersnet, ...” niet door de gemeenteraad werden behandeld, wordt de concrete inhoud van deze motivering door de verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet bij de uiteenzetting van het middel betrokken en evenmin wordt deze motivering in vraag gesteld. Afgezet tegen de concrete motivering van het bestreden besluit, waarbij onder meer wordt verwezen naar het verantwoordingsconcept voor de technische uitwerking van de weguitrusting, volstaat dergelijke vage bewering niet om een schending van de motiveringsplicht aan te tonen.

26. Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de verzoekende partijen

27.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 4.2.17, § 2, VCRO, de artikelen 9 en 10 van het decreet van 8 mei 2009 ‘houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen’ (hierna: het rooilijnendecreet), de artikelen 2 en 3 van de formelemotiveringswet, het materiëlemotiveringsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit middel voeren de verzoekende partijen ondergeschikt aan ten aanzien van het eerste middel. Dit betekent voor het geval dat de Raad van State zou oordelen dat er *in casu* sprake is van een eigen beoordeling van de wegnis door de gemeenteraad die geen betrekking heeft op de toetsing van de verkaveling.

27.2. De verzoekende partijen wijzen erop dat de gemeenteraad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid tot beoordeling van de zaak van de wegen (artikel 4.2.17, § 2, VCRO), ook rekening moet houden met de goede ruimtelijke ordening van de weg zelf en daarbij enkel rekening kan houden met de bestaande

toestand en afbakening van de Sleutelbloemenlaan zoals weergegeven in bindende rooilijnplannen ingevolge artikel 9 en 10 van het rooilijnendecreet.

Het bestreden besluit schendt volgens de verzoekende partijen de aangehaalde bepalingen en beginselen, omdat het instemt met een wegenis van 9 meter breed die aansluit op de smalle Sleutelbloemenlaan waaromtrent wordt uitgegaan van een toekomstige verbreding van de weg ingevolge een reeds gedane en toekomstige grondafstand.

Meer concreet wijzen de verzoekende partijen op de in randnummer 25.2 aangehaalde overwegingen van het bestreden besluit. Hieruit vloeit, aldus de verzoekende partijen, voort dat de gemeenteraad zelf erkent dat er een nieuwe weg (9 meter breed) wordt gecreëerd, die wordt aangesloten op de smalle Sleutelbloemenlaan (verharding 3 meter, rooilijn 5 meter). Echter meent de gemeenteraad dat er alsnog kan worden vergund omdat men uitgaat van een toekomstig bredere rooilijn en een dus toekomstig bredere Sleutelbloemenlaan en hiertoe wordt verwezen naar een gedane grondafstand voor een verkaveling aan de westzijde en naar de grondafstand in het kader van de toekomstige vergunning van de nieuwe verkaveling.

Voorts stellen de verzoekende partijen dat men, als men bij de beoordeling van het wegtracé verwijst naar een afbakening tussen de openbare weg en de aangelande eigendommen (zijnde een rooilijn), rekening moet houden met de bestaande rooilijn en niet met de toekomstige, eventuele rooilijn. Volgens hen verwijst men echter *in casu* naar een toekomstige verbreding van de Sleutelbloemenlaan en niet naar de bestaande afbakening en dit zonder enige juridische basis. Ook geven zij aan dat bovendien in het bestreden besluit uitdrukkelijk wordt erkend dat de Sleutelbloemenlaan een straat is met een beperkte breedte, waarvan de bruikbare breedte beperkt is tot ongeveer 3 meter en de breedte tussen de rooilijnen ongeveer 5 meter is.

Tot slot menen de verzoekende partijen dat het toestaan van een nieuwe weg van 9 meter breed, met als enige ontsluitingsmogelijkheid de smalle

Sleutelbloemenlaan, kennelijk onredelijk is. De toetsing van de gemeenteraad gaat volgens hen voorbij aan haar discretionaire grenzen omdat de nieuwe verkaveling voor een toename zal zorgen van het aantal autobewegingen en dit met een derde. Dit alles doen ontsluiten langs de Sleutelbloemenlaan, waarvan uitdrukkelijk erkend wordt dat ze te smal is, is een kennelijk onredelijke beoordeling. Men gaat hierbij ook uit van een toekomstige verbreding van de Sleutelbloemenlaan, onder verwijzing naar een kosteloze grondafstand van een deel van de weg, maar dit is onwettig aangezien er geen rooilijnplan is dat de bredere Sleutelbloemenlaan vooropstelt. Het verwijzen naar de toekomstige kosteloze grondafstand, ingevolge de vooropgestelde verkaveling die wordt aangevraagd, is ook onwettig aangezien men enkel met de bestaande toestand rekening kan houden.

28. In hun memorie van wederantwoord benadrukken de verzoekende partijen nog dat men de breedte ingevolge de grondafstand als referentie neemt, terwijl deze niet afdwingbaar, noch voorhanden is op de gehele Sleutelbloemenlaan. Ook beklemtonen ze dat de bestaande toestand wordt gekenmerkt door een smalle verharding die de ontsluiting moet mogelijk maken en dat het aansluiten van een weg van 9 meter met een enige ontsluiting langs de smalle Sleutelbloemenlaan – met een verkeerstoename van 50 procent – kennelijk onredelijk is.

29. In hun laatste memorie voeren de verzoekende partijen nog aan dat het geenszins duidelijk is wat de referentiebreedte is die zou zijn opgelegd in een verkavelingsvergunning waarbij een kosteloze grondafstand zou zijn opgelegd die mogelijk zelfs niet is gebeurd. Het feit dat er een referentiebreedte werd opgelegd toont volgens hen integendeel juist aan dat er nog geen verbreding is van de weg, want anders had men wel naar die verbreding verwezen. Alleszins wordt deze wegbreedte als referentiepunt gebruikt, zodat het bestreden besluit kennelijk onredelijk is.

Beoordeling

30. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de formelemotiveringswet, moet vooreerst worden vastgesteld dat het middel, omwille van de redenen die al zijn vermeld onder randnummer 22, niet ontvankelijk is.

31. Voorts hebben de artikelen 9 en 10 van het rooilijnendecreet betrekking op de vaststelling van een gemeentelijk rooilijnplan. Het bestreden besluit houdt echter geen dergelijke vaststelling in, zodat het middel wat dit betreft faalt naar recht.

32.1. Vervolgens blijkt dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord de verwerende partij niet tegenspreken waar deze in haar memorie van antwoord stelt dat er voor de Sleutelbloemenlaan geen rooilijnplan is opgemaakt. Bij ontstentenis van een rooilijnplan is de rooilijn de feitelijke grens tussen de openbare weg en de aangelande eigendommen. In de mate dat er in het bestreden besluit sprake is van een breedte van 5 meter tussen de rooilijnen van de Sleutelbloemenlaan, betreffen dit dus de actuele rooilijnen en *in casu*, bij ontstentenis van een wettelijk vastgestelde rooilijn, de feitelijke grens tussen de openbare weg en de aangelande eigendommen.

32.2. Uit de in het bestreden besluit opgenomen motivering (randnrs. 25.1 tot 25.3) blijkt dat de gemeenteraad heeft vastgesteld dat de Sleutelbloemenlaan weliswaar van beperkte breedte is, maar dat dit niet eraan in de weg staat dat *in casu* de nieuwe weg erop kan worden aangesloten. Daartoe wordt erop gewezen dat de Sleutelbloemenlaan al vijftien woningen ontsluit, dat er al juridische bouwmogelijkheden zijn voor drie bijkomende kavels, dat zeven bijkomende woningen (acht in vervanging van de bestaande woning) de smalle weg niet dermate zullen belasten dat deze ontwikkeling niet verantwoord is, dat complementaire activiteiten worden verboden om elke abnormale verkeersaantrekking te vermijden, dat de afstand die te overbruggen is tot de Moorselboslaan beperkt is tot ongeveer negentig meter, dat de straat uitkomt op

een T waardoor het verkeer wordt verplicht af te remmen, en dat de hoeken afgerond zijn zodat er voldoende ruimte is om het aankomende verkeer te zien.

Voor zover de aangehouden rooilijn op het aanpalende perceel, waar in het verleden al een gratis grondafstand werd opgelegd, mee in de beoordeling is betrokken, is dit – gelet op de voormelde motivering – niet om een noodzakelijke verbreding van de rijweg van de Sleutelbloemenlaan te verduidelijken, maar enkel om te bepalen tot welke breedte de aanvrager zelf een gratis grondafstand moet worden opgelegd om zo de betrokken rooilijnen te laten aansluiten. In het bestreden besluit wordt – in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen aanvoeren – dus niet uitgegaan van een verbreding van de Sleutelbloemenlaan.

32.3. Bijgevolg blijkt niet dat het bestreden besluit is gesteund op onaanvaardbare motieven of dat het getuigt van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook blijkt geen schending van artikel 4.2.17, § 2, VCRO.

33. Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro, ieder voor de helft.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig oktober 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust